

Drömfångaren

William Ropp är känd som Skuggskulptören och har ägnat många år åt svartvit fotografi. Nu målar han med färg, fångslande porträtt med ögon fulla av drömmar. Ögon riktade inåt, djupa som brunnar.

TEXT: RALPH NYKVIST PORTRÄTFOTO: KRISTIN EVJENTH FOTO: WILLIAM ROPP

Jag träffade den franske fotografen William Ropp på en workshop i Oslo 2009. I en mörklagd ateljé visade han eleverna hur de kunde ljussätta sina modeller med hjälp av ficklampor under en flera minuter lång exponeringstid. Det handlade om att måla, eller skulptera modellen med ljus när kamerans slutare var öppen.

– Då hade jag själv slutat använda ficklampor, berättar William nu på telefon från Frankrike.

Idag använder han enbart dagsljus. Och efter att ha ägnat många år åt svartvit fotografi har han börjat arbeta i färg. I franska Nancy där han bor tillsammans med sin hustru är ljuset utmärkt, säger han. Han ska snart gå ut och fotografera.

– Det är mulet och grått, ingen sol och inga skuggor. Ett perfekt ljus. Jag behöver inte tänka på ljussättningen, allt ljus som inte finns på platsen lägger jag till i Photoshop. Fotograferingen blir mindre besvärlig, både för modellen och för mig.

I hans nya färgbilder känner jag en ännu starkare närhet och direktitet än i hans tidigare bilder.

– Det är samma kontakt och samma känsla. Nu liksom då ber jag modellerna att försöka komma in i en vacker dröm. Jag vill aldrig göra någonting som kan vara störande, det var därför jag började söka efter vackra drömmar.

Arbetsättet är detsamma nu som när han använde ficklamporna, säger han.

– I mörkret stördes inte modellerna av fotografen och det gör de inte nu heller. Jag ber dem ligga ner och sluta ögonen. Att stå upp med slutna ögon är inte bekvämt, det är lättare för den jag fotograferar att nå in i en dröm om han eller hon ligger, kopplar av och inte bryr sig om mig. Under tiden ställer jag in kameran och komponerar bilden. Jag fotograferar egentligen inte mina modeller, utan deras drömmar.

När bestämmer du att de ska öppna sina ögon och sluta drömma?

– När de, förhoppningsvis, är mitt i den vackraste dröm de någonsin har haft. Då tittar de flesta rakt in i kameran. Ögonkontakten är viktig.

Vad drömmer du själv?

– Jag minns inte alla mina drömmar. Ofta drömmer jag om fiskar. Det är kanske därför jag ibland har fiskar med i bilderna. Jag vill gärna drömma vackra drömmar.

Det är ofta tillfälligheter som avgör i vilka miljöer William fotograferar sina modeller.

– Vi går ut i landskapet och ser oss omkring. När jag känner att modellen är beredd försöker vi hitta en plats. Ingenting är planerat. Bakgrunden är inte så viktig.

Bilderna i Williams senaste kollektion med raka och närgångna porträtt på människor fotograferade i naturen, kanske någonstans i hans hemtrakter runt Nancy, ger en känsla av närhet, stillhet och värme mellan fotografen och hans modeller.

– När jag undervisar brukar jag säga: *Om ni gillar tåg blir ni efter en tid troligen bra på att fotografera tåg. Om ni gillar blommor blir ni bra blomsterfotografer. Det är samma sak med människor – ni måste gilla dem för att det ska bli bra bilder. Om ni inte gillar människor, ska ni inte ta porträtt.* Det måste vara någonting, en känsla eller en relation mellan fotografen och modellen.

Pratar du mycket med modellerna innan du fotograferar dem?

– Vi har en dialog innan vi börjar. Jag pratar med dem, lugnt och tyst. Jag vill få dem att känna sig säkra.

Jag upplever att de nya färgbilderna är fyllda med mystik. Ibland på gränsen mellan det surrealistiska och romantiska.

– Jag vet inte om de är romantiska, det är du som påstår det. Men de är mjuka och kanske på gränsen till det romantiska.

Den första upplagan av William Ropps senaste bok *Faces* sålde slut på några veckor. De bästa bilderna på de här sidorna är hämtade från den.

”Mörkrummet är begränsat, det är ett helvete och jag vill inte tillbringa halva livet där. Jag föredrar datorn.

Om ni inte gillar människor, ska ni inte ta porträtt.

Tidigare har William förgäves försökt sätta färg på sina svartvita bilder med hjälp av kemikalier, penslar och färg. Han ville få fram samma mjuka färger som han nu har i sina digitala bilder.

– Mörkrummet är begränsat, det är ett helvete och jag vill inte tillbringa halva livet där. Jag föredrar datorn. Jag började med färg men hade ingen kontroll över tekniken. Kopiorna blev urusla. Men med datorns hjälp fick jag kontroll över allt.

Williams största rädsla är att upprepa sig.

– Om jag hade haft möjlighet, hade jag använt färg och Photoshop från början. Men då var det omöjligt. Jag behärskade det inte. När jag väl började med Photoshop sa alla att de inte förstod vart jag var på väg. Jag svarade att det har jag aldrig vetat själv, jag fortsätter bara att fotografera. Efter ett halvår tyckte alla om mina färgbilder.

Färgen och att bryta bekvämligheten som han hade hemma var orsakerna till att William reste till Afrika.

– Jag vill hela tiden prova på någonting nytt.

Det var också det som gjorde att William slutade fotografera med färgfilm i analoga kameror. Han gillade inte färgerna, de var aggressiva och för starka. Han började i stället använda en digital systemkamera, en Canon 5D Mark II.

– Jag ville försöka få samma mjuka ton i mina bilder som jag hade upplevt i gamla holländska målningar. Det är kan-

ske därför mina bilder kan upplevas som romantiska även om det är ett ord som jag inte tycker passar, och som jag inte själv använder om dem.

Vad kommer härnäst?

– Jag vet inte, svarar William Ropp och skrattar. Jag har inga planer. För ungefär två månader sedan blev min nya bok *Faces* färdig.

Den sålde slut på tre veckor, och förlaget var tvunget att trycka en ny upplaga. Bland hans andra böcker märks *William ROPP* och *Children*. Han har gjort fem samlarböcker i begränsad upplaga och han har haft mer än sextio separatutställningar.

William har rest mycket sedan vi träffades i Oslo. Han har bland annat varit i USA och Kina några gånger.

Hur fungerade det i Kina?

– Bra. Jag hade utställningar och jag fotograferade i Shanghai och på flera andra platser. Jag har även varit i New York ett antal gånger, tillbaka i Oslo och runt om i Europa.

För tillfället har William flera utställningar på gång. Han har just gjort en liten bok med digitala bilder och förbereder en stor bok med kanske 50–60 bilder. Hans utställning på *Maison Européenne de la Photographie* i Paris, där han visar tjugo års fotografi, har nyligen avslutats. ■

Se även www.williamropp.com

